

W grudniu 2008 roku zakończono prace nad obiektem z zewnątrz, skoncentrowano się nad wykończeniem obiektu. Do wiadomości publicznej podano termin zakończenia robót – 31 marca 2009 roku.

W 2008 roku na budowę hali wykorzystano 1 milion złotych (z 1,5 miliona przyznanego ze środków Totalizatora Sportowego), pozostałe środki w wysokości 500 tysięcy złotych pozostawiono do dyspozycji na rok 2009.

Lodowisko

Początkowo – kiedy we Wrześni nie było lodowiska, a sport cieszył się wielką popularnością – trenowano i rozgrywano mecze w prowizorycznych warunkach, na przykład na naturalnej płycie lodowej stawu Glinki czy na płycie stawu przy gorzelnii wrzesińskiej (abstrajku). W latach II wojny światowej to właśnie na abstrajku mecze rozgrywała młodzież wrzesińska. Pewnego razu przeciwnikiem młodych wrześnian była młodzież niemiecka z Hitlerjugend. Mecz zakończył się zwycięstwem wrześnian, w składzie drużyny znaleźli się przede wszystkim chłopcy z „alejki” (ul. Harcerska).

Pierwsze wrzesińskie lodowisko było usytuowane przy stadionie miejskim i służyło przede wszystkim sekcji hokejowej Victorii Września. Istniało też lodowisko w parku na Opieszynie.

Po zniszczeniach okresu II wojny światowej pilną potrzebą było odnowienie zdewastowanego lodowiska. Na posiedzeniu prezydium PR WFiPW 18 listopada 1947 roku E. Tomaszewski powierzył przeprowadzenie prac przygotowawczych komendantowi PU WFiPW – A. Ciszakowi – który miał wykonać te zadania przy czynnym udziale szkolnych klubów sportowych i członków Ochotniczej Straży Pożarnej.

Zanim jednak lodowisko powstało, drużyny hokejowe korzystały z płyty lodowej wylewanej na płycie boiska piłkarskiego MKS Victoria.

Lodowisko usytuowane zostało na terenie dawnych kortów, przy ścianie bocznej cmentarza parafialnego, na obszarze służącym (po likwidacji nawierzchni kortowych) do odwadniania części stadionu. Teren ten nadawał się do tego celu, ponieważ był położony w depresji. Z takich to powodów powzięto decyzję o likwidacji kortów i lokalizacji w ich miejsce lodowiska. Był rok 1951. Z ramienia zarządu klubu budową zajmował się Jan Jakubczak. Powstało lodowisko o nawierzchni cementowej, z bandami, oświetleniem, trybuną, zegarami i boksami.

W 1966 roku lodowisko wchodzące w skład kompleksu stadionu posiadało nawierzchnię betonową i po 5 sztucznych było zaliczane do najlepszych w Polsce.

Jesienią 1970 roku wykonano prace mające na celu zmniejszenie kąta łuku band. PKKFiT pokrył koszty związane z zakupem niezbędnych materiałów: cementu, śrub, okuć. Koszty wykonanych prac zostały pokryte z funduszy Totalizatora Sportowego.

W 1971 roku wybudowano wiaty służące zawodnikom oraz innym uczestnikom jazdy na łyżwach.

Po likwidacji sekcji hokeja lodowisko stopniowo ulegało dewastacji, w końcu zostało rozebrane, a na jego miejscu powstało boisko treningowe dla Victorii Września.

Obiekty sportowe Klubu Sportowego „Zjednoczeni”

Stadion miejski po fuzji Stali i Spójni (Victorii/Sparty) stał się obiektem użytkowanym przede wszystkim przez KS Zjednoczeni. Dynamicznie rozwijający się klub posiadał potrzeby lokalowe służące działalności poszczególnych sekcji, natomiast zaplecze stworzone jeszcze przed II wojną w ograniczonym stopniu spełniało wymogi rozwijającego się życia sportowego. Już w 1965 roku Alfons Łosiński na posiedzeniu Powiatowego Komitetu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej we Wrześni postulował o przekazanie stadionu Zakładom Wytwórczym Głośników „Tonsil”.

Do obiektów użytkowanych przez KS Zjednoczeni należał także Dom Klubowy, gdzie codziennie prowadzona była działalność świetlicowa, prowadzono działalność kulturalno-rozrywkową, poszczególne sekcje organizowały spotkania towarzyskie.

Program kierunków pracy dotyczący zagadnień kultury fizycznej i sportu w powiecie wrzesińskim na lata 1970–1972 zobowiązywał ZWG Tonsil, jako właściciela stadionu, do przeprowadzenia remontu i modernizacji stadionu w 1971 roku.

19 marca na posiedzeniu PKKFiT E. Paterka podniósł kwestię stadionu, który niszczał i był w niewłaściwy sposób konserwowany. Bardzo zły stan techniczny przedstawiała trybuna, jej zaplecze oraz bieżnia. Pojawił się pomysł odebrania stadionu spod zarządu ZWG Tonsil i przekazania go w jurysdykcję Miejskiej Radzie Narodowej we Wrześni.

Sekcja bokserska nie posiadała sali do rozgrywania spotkań, w związku z tym zarząd klubu przedsięwziął kroki mające na celu pozyskanie na rzecz sekcji bokserskiej sali Odeon. Była to sprawa pierwszej wagi, ponieważ od posiadania sali zależało utrzymanie sekcji i udział zawodników w meczach. Ostatecznie jednak, z ww. powodów, zarząd MKS zawiesił działalność sekcji na sezon 1962/1963.